

Кив собі в однім лісі Лис Микита, хитрий-прехитрий. Кілька разів гонили його стрільці, травили його псами, заставляли на нього заліза¹ або підкидали йому затрошеного м'яса, нічим не могли йому доїхати кінця.

Лис Микита кпив² собі з них, оминав усякі небезпеки, ще й інших своїх товаришів остерігав. Авже як вибрався на лови — чи то до курника, чи до комори, то не було смілішого, вигадливішого та зручнішого³ злодія над нього. Дійшло до того, що він не раз у білий день вибирався на полювання і ніколи не вертав з порожніми руками.

Се незвичайне щастя і та його хитрість зробили його страшенно гордим. Йому здавалося, що нема нічого неможливого для нього.

— Що ви собі думаєте! — величався він перед своїми товаришами. — Досі я ходив по селах, а завтра в білий день піду до міста і просто з торговиці Курку вкраду.

— Ет, іди, не говори дурниць! — уговкували⁴ його товариші.

— Що, дурниць! Ану, побачите! — решетився⁵ Лис.

— Побачимо або й не побачимо. Там пси купами по вулицях ходять, то вже хіба б ти перекинувся в Блоху, щоб тебе не побачили і не роздерли.

